

— Това азъ не искамъ да кажа, но подържамъ, какво самъ Александъръ доби високо умствено развитие и, че безъ своя учитель Аристотеля, той не щѣше да бжде това, що е сега.

— Какъ така? запитаха двамата момъка, живо заинтересувани отъ тѣзи думи на учителя.

— Много просто, каза той, доволенъ, че възбуди у ученицитѣ си желание да узнаятъ работата. Единъ великъ пълководецъ, драги дѣца, е много рѣдко нѣщо въ свѣта. Да побѣдишъ, разбира се, не въ отдѣлни сбивания, но въ дълга война най-различнитѣ си противници, — трѣбва да имашъ голѣми умствени и тѣлесни качества, каквито рѣдко се срѣщатъ въ обикновенъ човѣкъ и че само здравето и пълно учение може да направи човѣка зрѣлъ и мждъръ. Мога да ви увѣря, че Александъръ стана великъ човѣкъ и пълководецъ само защото изучи и усвои гръцката наука. Той изучи това, що му прѣподаваше най-великиятъ мждрецъ, и достигна онова, на което вие му се очудвате. Неговата побѣда е сила, взета отъ Атина и отъ атинскитѣ учители.

— Ти училъ ли си се въ Атина? запитаха момчетата своя учитель. Разкажи ни тогава, какъ ходи въ училището, що учихте и кога ходи войникъ, какъ те раниха и плѣниха въ битката при Херонея?

— Добрѣ, съгласявамъ се да ви разкажа тия работи, но подъ едно условие: разказътъ ми да ви послужи за добра поука. Всѣки пжтъ, когато вие си знаете хубаво уроцитѣ, ще ви разказвамъ нѣщо отъ моя животъ. Съгласни ли сте?

— Съгласни сме, наедно отговориха и двамата момци.

— Азъ съмъ атински гражданинъ, драги приятели. Въ Атина се цѣни еднакво изкуството да жи-